

המזכ"ל לגם יין בצבע הנכון, ראש העיריה מצא קוסם והזמר שבא ביאכטה

יצחק שמיר הונצח בשעה שביקר לפני שבועיים בבית יריבו, השר דויד לוי, בבית-שאן. צילם את התמונה חנניה הרמן, איש לישכת העיתונות הממשלתית. אחרי שחולקו ההעתיקים ופורסמו בעיתונים, קרה משהו: הלישכה הודיעה שהנטיב אבד ואי-אפשר לקבל העתק.

שהגיש לבג"ץ עתירה נגד כתיבת הסרט הישראלי אוונטי פולו כנציג ישראל בתחרות ה' אוסקר, ומצד שני, אין הוא רוצה שיתפרש כאילו הוא מנסה לחבל בסיכוייו של עמית-למיקצוע. הוא מבקש להגיש כי העתירה נעשתה נגד צורת הבחירה, ולא נגד הסרט הנבחר.

■ הרכב מזור תפס את עיני הסועדים במיסערה של תיאטרון בית-לסין. סערו שם שלושה שריים-לשעבר — **יצחק ברמון** (אנרגיה), **היים גבתי** (חק לאות) ו**מושה קול** (תיירות). הסועדים האחרים תמחו אם היה זה מיפגש חברתי נוסטלגי גרידא או ניסיון-גישוש נוסף מצד ברמן, בנוגע לעתיד המרכז הליברלי שהקים.

■ השבוע מתחילה חברה אגד להגיש שרות חדש לנוסעי עיה: בכל אחד מאלף הקווים הארוכים ביותר יחולקו חיים עיי-תונייהצהריים מעריב וחדשות — עשרה גליונות מכל סוג בכל אוטובוס, ובסך-הכל עשרת אלפי עותקים של כל אחד משני העיתונים.

■ אורח-הכבוד בחגיגה לעי-שור למרכז-הענק הראשון של תנובה (ההיפרשוק בראשון-לציון), שרהחקלאות **אריק נחמקין**, ניצל את ההזדמנות

■ מוכל ההסתדרות, **ישר-אל קיסר**, שחזה בהצגה יצרים, נכנס אחרי ההצגה לברך את השחקנים מאחרי הקלעים. בהיגהדוטה שהתפתחה במקום, הפצירו בו לסעום מהיין שהוגש. אחרי הפצרות רבות התרצה קייסר וענה: "גו טוב, כל עוד זה יין צצנע שלנו — אדום..."

■ העיתונאי **דידי מנוסי** סיפר השבוע, כיצד הגיע לביקור בכנסת אחרי 17 שנים שבהן הדיר רגליו משם. סחב אותו לשם עמיתו, **שלמה נקדימון**, המבקר שם מדי שבוע. מייד בתחילת הביקור פגש שם מנוסי בשלוש חברות-כנסת. מנוסי לא ידע את זהותן של השלוש, מלבד אחת שצאלה לקראתו, **נאוה ארד**. "מה שלומך?" היא שאלה, ומנוסי ירה את תשובתו הרגילה: "סובל, כרגיל..." ואו נדהם כשי ירתה אחת מהשלוש: "מגיע לך!" וסובכה את גבה. הסתבר שהיתה זאת **מרים תעסה-גלזר**, שור דאי אינה מאשרת מדיעותיו. את זהותה של חברת-הכנסת הדישלישית, אגב, אין הוא יודע עד עצם היום הזה.

■ **אלי בהן**, כימאי הסרט שתי אצבעות מצידון, מרגיש כימים אלה מבוכה קלה. מצד אחד, הוא חייב לתמוך כבעל הדיכויית על הסרט. בשיש קולר,

עמליה ברנע ובעלה אהרון חגגו את הוצאת סיפרם ללכת שבי. בין המברכים היו מאיר פעיל (למטה, עם שמעון ונעמי סאמט), וחברת-הכנסת מרדכי (מוטה) גור. מה לגור ולספר על קשר בין ישראלים לבין זוג המורכב מקצין-פתח בכיר והמלכה הירדנית לשעבר, דינה? פשוט ביותר: אבנר רגב, עוזרו הבכיר של גור, שפרש לאחרונה יחד עימו ממשרד-הבריאות, הוא חברו הטוב של אהרון ברנע, כתב קול-ישראל לעניינים ערביים.

■ כאשר ראש עיריית-הרצ'ליה, **אלי לנדאו**, שומע תלונה ממישהו על כאב כלשהו, הוא נר הג לשלוח אותו — בצירוף המצות חמות — לרופא המטפל במחטים סיניות. הסיבה: לפני שנה סבל לנדאו מכאבים עוים כגב. הרופא שלו הורה לו לשכב ולנוח, ואמר שאין מה לעשות. לנדאו המואש צילצל לירידה, והיא המליצה על טיפול במחדי-טיס. כהתחלה לא רצה לשמוע

לאורה שפר ואביה ברוך זינגר. היו גיבוריו של כינוס בלתי-רגיל שהתאסף בקפה תל-אביבי. היו שם שני דורות של מישפטנים. על פי ההרכב הסתבר שהתמוח אינו נופל רחוק מהעץ, ובתחום המישפטנים הכל נשאר במישפחה. בלטו שם יעקב הגלר ובתו העוד-יותר-מפורסמת עדנה קפלן, הסיניגורית של חווה יערי; היועץ-המישפטי-לממשלה יוסף חריש ובנו המישפטן דרור, ורבים אחרים. חריש סירב להצטלם, במיסגרת המדיניות החדשה שלו — שמירת פרופיל תיקשורתי נמוך ביותר. הגלר נטל את המיקרופון וחיפש בקהל גם דור שלישי בתחום המישפטי. המישפחה היחידה שנמצאה, שענתה לדרישות היתה עורך-הדין ברוך זינגר ובתו, עורכת-הדין לאורה שפר, שהיא נכדה לעורך-דין המנוח מרדכי זינגר. על פי מיספרם של הסטודנטים-למישפטנים כיום, שהם "הבנים של", לא תצוץ בעיה דומה בכינוס בעוד כמה שנים. אז יהיו, קרוב לוודאי, כמה וכמה דוגמות.